

FE D'ERRATES.

L'article signat per Pere Cornellas hauria d'haver-se publicat el número de juny. Creiem que, per la seva actualitat es complementa perfectament amb el del Toni Dalmasas.

DILLUNS

I ara, què en fem de la temporada

Pere Cornellas

Quan escric aquestes línies, el Barça i el Madrid tenen 72 punts i només queden dos partits. El Madrid és el líder pels resultats entre ells (2-0 al Bernabeu i 3-3 a l'Estadi) i l'indiscutible favorit del moment: depèn de si mateix. Però vull prescindir del resultat final d'aquesta Lliga, perquè no crec que el que passi o deixi de passar en aquestes darreres jornades hagi d'influir decisivament en les determinacions que s'han de prendre. La pregunta, en tot cas, és òbvia: què ha passat? Com pot ser que aquell equip que se'n duia la Lliga de carrer, que eliminava equips tan potents com el Chelsea o el Milan i que acabava la temporada

proclamant-se campió d'Europa estigui ara a punt de perdre-ho tot? El Puyal demanava que no aprofitéssim l'ocasió per fer-nos els eixerits. Senzillament, ningú no es podia pensar fa just un any que viuríem aquesta situació. Però som on som. ¿Per què l'article del Toni de fa un parell de mesos, farcit d'un optimisme alegre i divertit, ens sembla, a finals de maig, una simple manifestació d'inconsciència? El Toni no és un inconscient –o, en tot cas, no més del que permet el sentit comú: deia el que pensàvem tots. I doncs?

Deuen haver passat moltes coses, que potser es podrien resumir en un sol enunciat: no hem sabut gestionar l'èxit. Però em nego a estripar les cartes tan aviat i em nego també a pensar que tot això s'ha acabat. Ha durat massa poc. Els nostres nois no ens han donat encara tot el que ens poden oferir. És ara, precisament, amb un equip fet i conjuntat, quan han de regalar-nos el millor del seu repertori. Dos o tres anys més de bon futbol, com a mínim. I una bona colla de grans moments. Cal serenitat, però han passat coses, evidentment. Provem d'enumerar-les, a veure si en traiem una mica l'entrellat.

1.- Conscientment o no, els jugadors s'ho han cregut massa. Amb el Madrid a 5 punts –un Madrid tristíssim, que no juga a res-, l'han donat per llest, convençuts de la seva indiscutible superioritat. Només aquesta actitud pot mig explicar la incomprendible desfeta de Getafe.

2.- Un Rijkaard contemporizador ha cercat la pau al vestidor acaronent les seves estrelles. S'ha mantingut ferm en les seves idees i ha evitat la polèmica en tot moment. Vés a saber quins han estat els resultats en un cas com el d'Eto'o, per exemple. Rijkaard té molta més informació, però a vegades això no garanteix l'encert.

3.- La Junta Directiva també s'ha mostrat massa prepotent, una imatge de senyorets d'ESADE que jo ja havia denunciat prou vegades quan les coses semblava que anaven bé. El Barça pot necessitar *internacionalitzar-se*, però no és aquest el seu primer objectiu. No volem perdre partits per haver anat de gira.

4.- La pretemporada no va ser satisfactòria, segurament per una planificació poc encertada del club. El Mundial tampoc no va ajudar. Al llarg de la temporada, de fet, els nostres jugadors s'han vist massa sovint cansats.

5.- Les lesions, que ja havien aparegut els altres anys, aquesta vegada ens han fet mal. Les absències, durant mitja temporada, d'homes tan determinants com Eto'o i Messi han estat bastant decisives.

6.- Malgrat els seus gols –n'ha marcat molts-, Ronaldinho no ha fet una bona temporada. Un Ronaldinho inspirat hauria resolt molts dels partits travats que han acabat en un malson.

O, senzillament, les coses no han anat bé, i prou. La llàstima és que hem donat vida a un Madrid que s'ensorrava de manera espectacular. I això em costarà més de perdonar.

En fi, que el Rijkaard i el Txiqui es posin a pensar. Això sí, poca broma. D'aquesta temporada, no n'hem tret quasi res, d'acord. Però compte. Un any, l'admetem. Dos, no. Oi Toni? ●